

Ana Nejedly (* 1916) se svojih otroških let, ko je nosila očetu malico, in pozneje, ko se je tudi sama zaposlila, takole spominja:

»Okrog devete ure sem očetu nesla malico. Oče je z vozički preko mostu od topilnice pa do predilnice prevažal premog in med menjavanjem vozičkov si je najlaže vzel malo časa za skromno malico. Samo delat in delat, odmora za malico ni bilo.

Hrano smo kupovali v konzumu, jemali smo na up. Ko si porabil do določene vsote, ki je bila preračunana na plačo, ti niso več dali. Včasih je ata v sili zaprosil direktorja za foršus, predujem. »No ja, pa pojdi v pisarno, pa vzemi 200 din,« je rekel direktor Preiss. Vsega skupaj je zaslužil 400 din, pa smo bili spet dolžni. Z očetom sta se dobro poznala, ata ga je prevažal v zapravlživčku. Ko je odšel v penzion, je očetu podaril svoj plašč. Kako ga je bil vesel, čez dan ga je nosil sam, ponoči smo se pa mi odeli z njim.

Prva direktorja, Schwarz in Zublin, sta hodila z Dunaja, nista živela v Litiji, spominjam se ju le po imenu.

Vsi smo bili zaposleni v predilnici. Moj stari oče je delal še izkop za tovarno, zaposlena sta bila tudi oba starša, s petnajstimi leti sem se zaposlila tudi jaz, pozneje tudi obe mlajši sestri in za nekaj časa še brat. Tako sem si želela postati šivilja! Pol leta sem že delala pri Kolmanovi Mici, videla je, da imam posluh za šivanje. Ko bi me morala prijaviti, me je mama vzela ven, saj ni imela s čim plačevati, in me peljala v predilnico. Obula sem mamine visoke šolne, da sem izgledala večja. Zdravnik Orel je zmajal z glavo: 'Ali ni punce škoda, ko je tako nadarjena. Ne vem pa, če bo zmogla, je zelo slabokrvna.

Bila sem začetnica in dodelili so me k starejši predici, Širokovi Zefki z Grbina. Prijazno me je uvajala v delo, zame se je potegnila tudi Žužkova iz Šmartna. Vse pa niso imele potrpljenja in nobena stvar ni bila dobro narejena. Zlezla sem v velik zaboj, ki je stal ob

mašini, se skrila in jokala. Zefka me je zbezala ven: 'Ana, nika ne jokaj. Ti si pridna, boš kmalu prišla do mašine.' In res. Po devetih mesecih sem bila že samostojna. Prej sem dobivala sto petdeset din na štirinajst dni, potem pa tristo petdeset.«

Vir:

Dolšek, Ida. Špinerbal: litijski ples predilcev. Šmartno pri Litiji: Biroservis, 2011, str. 14.